

Nina Faber'in 1970'li yıllarda İskandinav Konseyi Edebiyat Ödülü'nü almış olması gerektiğini düşünenler vardı. Nina kendi halinde iyi bir şairdi, ancak zamanın zoraki siyasi tınlarına hiçbir zaman yeterince ayak uyduramamıştı. Başkaları Mao üzerine yazarken Nina orkideler, yusufluğun kanatlarındaki desenler, hiç gitmediği şehirlerin havaları üzerine yazardı. Bu değerli edebiyat ödülü, özellikle de para ödülü, hep başkalarına gitmişti. Danimarkalılara, Finlilere, İsveçlilere, yetmezmiş gibi bir de İzlandalılara... Nina'nın hem tanınmaya hem de paraya ihtiyacı vardı. Muhtemelen diğerlerinin de.

80'li yılların deneysel biçimlerinin karşısında Nina'nın kırılğan şiiri kaybetmeye mahkûmdu, hele hele 90'lı yılların sofistike iki üç katmanlı meta anlamları karşısında hiç şansı yoktu.

Yeni yüzyılın başlangıcında muhtemelen ona da tekrar bir yer açılabilirdi ama kendine güveni azalmıştı ve Nina'yı tanıyanlar zamanının artık geçtiğine ikna olmuşlardı. Rahat rahat çalışmıyordu, yolunda gitmeyen çok şey vardı. Oğluyla kavgalıydı, dostlarına dargındı ve genel olarak hayatın ona tatsız davranmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Birkaç yıl gibi bir sürede dibe vurdu. Edebiyat Kurulu'nda çalışan eski ahbablarının ona üç yıllık bir çalışma bursu bulunduğunu duyunca sevinçten ağladı. Sonra da sırta kadem bastı. İçtiği, çok az yazdığı ve belki de İstanbul'da bir sevgili bulduğu hakkında dedikodular çıktı. Ardından birdenbire eve döndü, en nihayet yıllardır bekleme listesinde olduğu Sogn Semt Bostanı'nda bir kulübe edindi ve oğlu Ludvig ile yeniden görüşmeye başladı. Daha az içiyordu artık. Ortalığı velveleye vermeden altmış beş yaşına bastı.

On dört ay boyunca İstanbul'dan eve getirdiği yüzlerce sayfa notun üzerinde çalıştı. Metinler su gibi akıyordu, coşmuştu, bu iş neredeyse çok kolaydı. On iki yıllık bir sessizlikten sonra eski editör Cato Vold'u aradığında elinde yüz yetmiş şiir vardı. Cato Vold, Nina'yla aynı yaştaydı, boşanmış ve tabii ki yeniden evlenmiş ve

yeniden boşanmıştı, saygın bir editördü, branşının en iyisi olmaksan fersah fersah uzak da olsa. Bir zamanlar edebiyatla gerçekten ilgiliydi de, artık hiç ilgisi kalmasa da. Ancak dürüst biriydi. Tiyatroya gider, kayak yapardı, kimseyi kandırmanın peşinde değildi. Nina “Boğaziçi” başlığı altında İstanbul’daki küçücük dairesinden görünen manzaranın farklı biçimlerini yazmıştı. Aynı görüntüyü, boğazı, köprüyü, şehri, etrafındaki manzarayı, günden güne ve saatten saate başka başka atmosferler altında ve farklı düşünsel çağrışımlarla izlenimci bir tarzda betimlemişti.

Cato Vold bunu okudu ve beğendi. Nina’dan hâlâ iş çıkabileceğine inanmamıştı. İkisi birlikte on yıllardır kapalı olan kapıları açacak ve Nina’ya özgüvenini yeniden kazandıracak seksen şiir seçtiler. Şimdi okurlarına onun hâlâ hayatta olmakla kalmayıp ayrıca yazdığı ve her zamankinden daha iyi yazdığı anlatılmıyordu. En azından Cato böyle hissediyordu. Hatta şiir kitapları kulübünün oltaya takılacağını iddia etti, neticede bu iddia gerçekleşmedi ama yine de *Boğaziçi*’ne olan ilgi büyüktü, şimdilik.

Nina da yazdığından memnundu ama Cato ve yayınevinin umduğu gibi kitabın bir zafer alayıyla karşılanacağından hiç emin değildi. Pek çok şey değişmişti. Borusu öten eleştirmenlerin çoğunun hem Nina’nın yattıklarının hem de yatmadıklarının, modası geçmişti, yerlerini istisnasız hepsi ileriye bakan genç beyinler almıştı ve onları yatağa atması o kadar kolay değildi. Nina bunu iyi eleştiriler alsın diye yapmamıştı ama yazarlarla eleştirenler arasındaki sınırların şahane bir şekilde belirsiz olduğu harika zamanlar yaşanmıştı, her iki taraftan, her bir yandan katılan insanlar neredeyse kocaman bir aile olmuştu. Pratik ve keyifliydi. Ama tren uzun yıllar önce kaçmıştı ve yeni yüzyılın ikinci on yılındaki bu eylül sabahı, *Boğaziçi*’nin yayımlandığı o gün, Nina öfkeli ve tetikteydi. Haftalardır sinirliydi. Canı sıkındı. Aslında tıpkı son on yılın büyük bir bölümünde olduğu gibi. Kendine dönüp bakmayalı uzun zaman olmuştu. Bir zamanlar önüne bir sürü fırsat çıkmıştı. Zamanında ne isterse okuyabilirdi, hatta tıp eğitimi bile alması mümkündü. Şimdi bunu düşünüyordu, böyle yapsa hayatı bambaşka olurdu. Dr. Faber... Bu unvan nasıl da doğal bir otorite ve saygınlık uyandırırdı. Ve altmış yedi yaşında onu ne biçim bir emeklilik beklerdi. Ya da sulh hâkimi... Ya da başka güzel bir şey. Ya da öğretmen, tüm alçak gönüllülüğüyle. Bu onu en azından normal insanlar arasına

sokardı, düzenli bir geliri olurdu, ücretli izinleri ve aralık ayında yüzde elli az ödenen vergisiyle... Nina kendini hep işin zevkinde olan birisi olarak görmüştü. Oysa her zaman öyle değildi zamanla böyle oldu. Yaş ve deneyimle birlikte mükemmellik ve huzurun da geleceğine inandı ama tam tersi daha çok stres ve giderek artan bir işi becerememe hali geldi. Bir şeyleri ispatlaması gerektiği duygusu azalacağına kuvvetlendi.

•

Nina, kendisi, aslında hiçbir şey beceremediğini düşünüyordu. Sözcükleri bir araya getirmenin kolay olduğu bazı şanslı anlar yakalamış ve onları bir araya getirip yayımlamıştı ama bunu nasıl başardığını bilmiyordu, mantıklı bir açıklaması yoktu. Bir şeyler yapmıştı, yayımladıkları bunun deliliydi ama nasıl başarılı olabilmişti, orası belli değildi. Nina bunu bir türlü tanımlayamamıştı, olacağı vardı olmuştu ve ne para ne de genel anlamda bir hayranlık kazandırmadığından kolaylıkla yok sayılabiliyordu, özellikle de Nina'nın kendisi tarafından ve özellikle de zor zamanlarda ki çoğunlukla da öyleydi.

Nina kendisine bir özet çıkardığında, bazen hatırı sayılmayan şeyler yaptığını ama hatırı sayılır bir şeyi asla gerçekten yapmadığını düşünüyordu, yani hayatın içinde elle tutulur anlamda, pratikte ve insanlar arası ilişkilerde, ne iş yaptığının sorulmasından her zaman nefret ediyordu. Başkaları çoğunlukla sıradan denilen işler yapıyordu, hatta bazıları uzmandılar. İnsanların talep ettikleri ve karşılığında büyük paralar ödemeye hazır oldukları hizmetler sunuyorlardı.

Olacak şey değildi ama, Nina elektrikçilerin onun en başarılı olduğu yıllarda kazandığından birkaç kat fazlasını bir yılda kazandıklarını düşünmüştü defalarca. Eğitimleri kısaydı, eğitimden sonra yaşamlarının geri kalanında faydalı bir şey yapabilirlerdi. Her zaman değiştirilmesi gereken kablolar, takılması gereken fişler, değişmesi gereken sigorta dolapları vardı ama Nina'nın şiiri elektromanyetiğin doğasının yasalarına bağlı değildi, gayri safi millî hasılaya katkı sağlamıyordu, akli bir karış havada olanlar ve hayalperestler içindi. Bir zamanlar bir tür okur kitlesi vardı ama gençken şiirle

hülyalara kapılan Nina'nın yaşlıları politikacıların biyografilerini okuyan birileri olup çıktılar, tıpkı diğer herkes gibi.

•

Başlarda Nina, başkaları emeklilik puanı peşindeyken yaşamın her bir anının özünü emebilen idealistlerin ve risk almaya gönüllülerin takımına ait olmaktan gurur duymuş olsa da şimdi uzun yıllardır yazan çizen herkesin, kendisi de dahil olmak üzere, şu anda ve önceden yazdıklarını küçümsüyordu. Ama aynı zamanda düşünceleri, neredeyse hiç durmadan, bir sonra ne yazacağı etrafında dolanmaya devam ediyordu. Bu bir baskı yaratıyordu, nedenini hâlâ anlamıyordu ama düşünceleri dışı vurulmak istiyordu, ne kadar karşı koyarsa koysun bastırıyordu, mide bulandırıcı bir histi. Çok uzun zamandır böyle biriydi, sadece dişini sıkması lazımdı. İki yıl sonra en düşük ücretten emekli olacaktı. Bir güvenceydi bu. Her ay gelen bir paraydı. Kuru bezelye ıslatıp arada çorbasına domuz pastırması serpiştirse haftalarca birkaç yüz kronla yaşayabilirdi tabii içki içmezse eğer ki uzun zamandır da içmiyordu.

Kendinde en aşağıladığı şey ise düzenli ve titiz olmamasıydı. İlgenceğliğinden bu yana mesela küçük uçaklar için pilot sertifikası almayı istemişti, fazladan bir parası olduğu vakte erteledi bunu. Çölün üzerinde uçmanın hayali... Her nedense şöyle bir sahne vardı hayalinde; küçük bir uçakta oturmuş kurak bir arazinin üzerinden alçak uçuyor, rüzgâr kum tepelerine yıldız biçimleri verirken o tanınmış bir dergi için fotoğraflar çekiyor... Bu asla gerçek olmayacaktı. Nina vazgeçmişti, elbette etkisi olsa da esas neden para değildi, kendisinin yeterince dikkatli olmadığını bilmesiydi. Ölçüp biçilmesi gerekenleri ölçüp biçemeyeceğini biliyordu: Koşullar uygun olmasa da uçardı. Sisli bir havada dağ yamacına toslayan ya da Helgeland kıyısında bir yerde benzini biten küçük uçakla ilgili gazete başlıklarından biri oluverirdi. Şiir dünyasında sezginin kimi zaman yardımı dokunurdu, ancak gerçek dünyada hassasiyet eksikliği ölüm demektir.

Bu titizlik eksikliği uzun bir süre kendini hor görmesiyle sonuçlandı, bu durum bahçe işleri, okuma, ıslak çimenler üzerinde çıplak ayak dolaşma ve ara sıra da alkolle iyileştirilmeye çalışıldı, şansız bazen yaver gitti, bazen gitmedi. Nihayet bu eylül sabahı

endişesi doruk yaptı. Bu iş bu kez de tutmazsa ne olacaktı? Nina bu aynı incitici duyguyla yaşamaya devam edebilir miydi? Tekrar ayağa kalkmak, faturalarını zamanında ödemek ve hatta içten içe de parlamak istiyordu.

•

Nina sabahın köründe uyandı, tekrar uyumaya çalıştı, şimdi çok güzel, hatta şehvetli, zarif ve güven içinde dans ettiği yarı uyanık bir halde bir tür rüyadaydı. Caddenin ortasında dans ediyordu. Sanki Nina kutsal bir inekmiş gibi insanlar kenara çekiliyor, trafik aralanıyordu.

Nina uzun zamandır böyle dans etmeyi, eskiden olduğu gibi kendini tamamen müziğe kaptırıp bırakmayı, ritmin onu içine çeken bir kara delik olmasına izin vermeyi özlemişti. Eskiden sık sık dans ederdi. Geceler boyu. Artık Nina'nın hayatında dansa yer kalmamıştı. *Boğaziçi*'nin bunu düzelteceğini hayal ediyordu. Bir kez daha şaraplı danslı okumalar için festivallere davet edilecekti. Ama önce şu lanet şiir derlemesinin yayımlanması, iyi karşılanması gerekiyordu. Danimarkalılarla İsveçlilerin kitabın başarısı hakkında çıkan söylentileri duyması lazımdı, o zaman, tıpkı eskisi gibi, gelsin davetler, müzikli, bitmek bilmeyen geceler diye hayal kuruyordu Nina.

•

Saat altı civarında Nina artık daha fazla uyuyamayacağını anladı ve yataktan kalktı. P2 radyo kanalındaki eleştirmenin o daha kabuğuna çekilme fırsatı bulamadan onu kesip biçeceği korkusundan radyoyu açmaya cesaret edemedi. Gazeteyi gidip almadı. Cato'nun onu arayıp hangi gazeteleri okuyabileceğini ve hangilerini okuyamayacağını söylemesini bekledi. Aslında çoktan aramış olması gerekirdi. Nina, Cato'nun sabahın köründe kalkması ve gün başlamadan ona haber vermesi gerektiğini anlamadığı için sinirliydi. Editörünü değiştirmesi gerektiğini düşündü. Hatta belki yayınevini de... Daha da stres yaratan şey Cato'nun, pazarlama bölümünden aldığı bir tavsiyeyle, bir ay önce Nina'nın büyük gazetelerden birine bir yazı yazmasını önermesi, boşluk ve sıkıntıyla geçen yıllardan

sonra zayıf düşen Nina'nın da ikna oluvermesiydi. Nina birkaç gün evde oturup bastırılmış saldırganlığını hissettikten sonra nefret dolu bir hareketle, şiirin konumu, nasıl üvey evlat muamelesi gördüğü, hatta çocuk edebiyatından bile daha kötü durumda olduğu, şiirin toplumdaki konumu ve bunun eleştirmenlerin ilgisizliğine belki de onların yeteneksizliğine bağlı olduğu üzerine ateş eden bir yazı yazmıştı. Sözü nü esirgememişti. Birkaç gün süren tartışmalar kopmuştu. Radyo programlarına falan çıkmıştı, gaza geldiğini hissediyordu. Birkaç gün için yıldızı parlamıştı. Güzel günlerdi. Eski şair arkadaşlarından destekleyici açıklamalar gelmişti. Ama ortalık yeniden sessizleştiğinde, pazarlama bölümünün ayak işlerini yaptığını fark etti. Aslında yaptığı şu demekti: Yeni bir kitapla geliyorum, beni hatırlıyor musunuz? Eleştirmenlerin misilleme yapmak maksadıyla *Boğaziçi*'ni özenle okumaları için ekstradan nedenleri olmuştu ve Cato'nun duyduğu söylentilere göre, önemli gazetelerin çoğu kitabı basıldığı gün tanıtacaklardı, yaşlı insanların yazdığı şiir derlemeleri söz konusu olduğunda bu duyulmamış bir şeydi.

•

Nina, Cato'nun aramasını beklerken dışarıdaki kirpiye soya sütü götürdü. İnek sütünün kirpilerin asla içmemesi gereken bir besin olduğunu anladığından bu yana kirpiye inek sütü vermiyordu. Bu küçük, tatlı yaratıkların laktöz intoleransı vardı. Nina bunu keşsettikten sonra bir müddet bir tür bilişsel uyumsuzluktan mustarip oldu. Yıllar boyu hayvancıklara yardım ettiğini zannederken belki de onları öldürmüş ya da en azından hasta etmiş, üzümüştü.

Parası olduğunda aldığı *Homes&Gardens* dergisindeki gibi büyük bahçe aletlerinin duvarda dizili durduğu küçük ama mükemmel bahçede Nina ufaklığı arıyordu. Küçük aletler cam kapaklı bir dolabın içinde yan yana muntazam biçimde dizilmişlerdi, onlara Nina'nın baharda dışarı çıkaracağı, şimdilik içlerindeki fidelerle bekleyen saksılar eşlik ediyordu. Bu nazik düzen onun için bir teselliydi. Diğer her şey kaos halindeyken, bostanının bakımlı olması, tüm semt bostanının süsü olması için uğraşıyordu. Çiçeklerin mutluluk kaynağı olduğunu düşünüyordu Nina, onlara asla çok iyi bakmasa da çiçeklerle ilişki kurmak neredeyse hiçbir zaman Nina'nın düşündüğü gibi davranmayan insanlarla ilişki kurmaktan kolaydı.

Nina her zaman olduğu gibi, hiç gerek olmamasına rağmen çim biçmek için Őiddetli bir istek duyuyordu ama bu mümkün değildi çünkü Nina'nın da bildiği üzere semt bostanında det çim biçmek için saat ondan sonrayı beklemekti. Ama buna ihtiyaç duyuyordu. imler ne uzun ne de kısıydı, bir parçacık kesilebilirdi.

Nina'nın Jussi ismini taktığı kirpi salına salına geldi. Soya sütünü lıkır lıkır iti. Nina yere eğilip kirpiyi okşadı, ikisi ahbaptılar.

“İyi ki geldin Jussi” dedi, “Bu sabah kendimi çok yalnız hissediyordum ama Şimdi seni görünce, biraz daha iyi oldum.”

Kirpi sütünü içmeye devam etti.

“Bugün kitabın çıkmayacağı için çok Őanslısın” dedi Nina. “Tek bir kitap bile ıkarmayacaksın ne bugün ne de başka bir zaman. Ne kadar Şanslı bir kirpisin. Üstelik bundan haberin bile yok.”

Nina'nın oturma odasındaki masada duran cep telefonu çalınca Jussi biraz korktu, sonra baŐını kaldırıp içeri giren Nina'yı izledi. Nina'nın kafasında kurduğunun aksine Jussi belki de onunla değil de sadece soya style ilgiliydi. Nina'dan da hoŐlanmadıđı söylenemez ama ona karşı bir Şeyler hissetmiyordu, sadece süte karşı hisleri vardı. Jussi için Nina sütle bağlantılı olarak ortaya çıkan gerekli bir musibetti. Onu görünce sütün pek uzaklarda olmadığını bilir, mit ve mutlulukla dolardı; bu, Nina'nın farkında olduğu bir Şeydi ve bunu kendisiyle Jussi arasındaki bağın delili olarak yorumluyordu.

•

Nina'nın o günkü planı Őık giyinip Blindern'deki Oslo niversitesi'nde bulunan Akademika Kitapçısı'na gitmekti. Orada okuma yapacak, *Boğaziçi'*ni imzalayacaktı. Sonra da Majorstuen'deki kütüphanede birazcık oturmayı, düzgün bir yerde öğle yemeği yemeyi, belki de birkaç dkkna girmeyi, görmekten hoŐlandıđı ama çoğunu almaya parasının yetmediği ürünlere yani ayakkabılara ve bazı kıyafetlere, mesela bluzlara, hatta belki de bir çantaya, en azından kitaplara bakmayı düşünüyordu, sonra, akŐama doğru, Edebiyat Evi'ne gidecek, çok önceden ayarlandığı üzere birkaç Őiirini okuyacaktı. Ardından editörüyle akşam yemeği yiyecekti. Kitap yayımlamanın mantığı Nina'ya göre böyle iŐliyordu. Kitap ıkarmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, editörle akşam yemeği fashının Şu sıralarda sadece oldukça az sayıda yazara nasip olduğundan habersizdi.

Ancak çoksatar yazarlar akşam yemeğine davet edilirdi. Az satan, hatta inanılmaz az satanlarla da akşam yemeğine davet edilirdi ama bunun için özellikle iyi olmaları şarttı. Ama ne olağanüstü iyi olan ne de kitabı çok satan yazarlar akşam yemeğini rüyalarında görürlerdi. Artık böyle, ki elbette böyle olacaktı, şu sıralar o kadar çok kitap yayımlanıyordu ki. Zavallı editörlerin haftada birkaç kez dışarıda yemek yemeleri gerekirdi ve tabii ki onlardan böyle bir şey beklenemezdi. Editörlerin de diğer insanlar gibi, aileleri, arkadaşları, evleri ve kulübeleri vardı, önceden bunlardan birine sahip olduklarında mutluluktan uçarlardı, Nina da her şeyin hâlâ eskisi gibi olduğunu sanıyordu ve Cato onu güncelleme zahmetine girmemişti. Zorluklarla geçmiş bir on yıl ve gergin bir günden sonra yaşlı bir şaire yemek ısmarlamamanın çok kalpsizce olacağını da düşünüyordu.

Jussi'nin planı daha az kapsamlıydı. Sadece soya sütü içecek ve sonra da kuşburnu çalısının içinde kaybolacaktı. Sonrasına da bakacaktı işte. Kirpiler ne gelirse eyvallah demeye alışkındılar.

“Merhaba Nina, benim, uyandın mı?”
“Uyanmak mı? Saatlerdir uyanığım.”
“Daha önce mi aramalydım?”
“Evet.”

Nina, Cato'nun sesinden endişe okunduğunu düşündü. Geç kalkmış olabilir, belki de bir gece önce başka bir yazarla birlikteydi, diye düşündü. Bu türden ilişkiler son yıllarda değişmişti. Eskiden Cato'nun kollaması gereken bir sürü yazarı yoktu, Nina'nın önceliği vardı ya da en azından Nina öyle hatırlıyordu. Ne zaman seyahat etmesi gerekse Cato ona eşlik eder, göz kulak olur, taksilerde, havaalanı treninde, yabancı dil ve alkol tüketimi konusunda ona yardım ederdi. Şimdi nadiren birlikte plan yapıyorlardı ve Nina giderek daha sık, Cato'nun yardımcı olduğu başka yazarlar hakkında bir şeyler duyar ya da okur olmuştu, bunlar ilk kitaplarını çıkaranlar ve her türden tiplerdi, bazılarının satan kitaplar yazdığı bile olurdu ve Nina'nın anladığına göre Cato bunları yemeklerde ve çeşitli başka yerlerde temsil ediyordu. Değişen bir diğer şey ise editörün yayınevinin pazarlama çalışanlarıyla olan ilişkisiydi. On yıllardır bu görevi tek kişi yapardı, o da Rutger adında biriydi, sonbaharda

tanıtım yapan tatlı biriydi, kışlarda ve baharlarda daha çok Güney’de olurdu. Şimdi bu departman neredeyse komik ölçülerde şişmişti, Nina’ya göre dünya kadar insan çalışıyordu. Cato bu pazarlama çalışanlarıyla sürekli toplantılara ve seminerlere katılıyordu, Nina’ya pazarlamacıların ne düşündüklerine, neye inandıklarına dair ve yanı sıra kapaklar ve kitap isimleri gibi başka şeyler için bunların ne anlama gelebileceğine dair mailler, mesajlar yolluyordu.

Mart ayında, sonbaharda çıkacak kitapların çoğu henüz yazılmamışken, bir katalog metni hazırlanacak, kısa ve çarpıcı olacak, kitapçılarda kitaba önem verilmesini ve gazetecilerin, daha yaz gelmeden, sonbaharda kimlerle söyleşi yapılmalı diye düşünmelerini sağlayacaktı. Nina bunun inanılmaz bir şey olduğunu düşünüyordu. Yayınevinin kataloğunda *Boğaziçi* hakkında şöyle yazıyordu: *Nina Faber’in yetkin ve özlenen kaleminden dökülen Boğaziçi bir yer olduğu kadar eve, ölüme ve yaşama duyulan özlemin manalı ve yakın bir biçimde betimlendiği bir durum da aynı zamanda. Faber’in pek çok okuru bu son derece özgün yazarın nihayet aramıza dönmesinden memnun olacak – üstelik her zamankinden daha iyi yazıyor!*

Nina basılmadan önce metni görmemişti, nihayet okuyabildiğinde kusacaktı neredeyse. Metnin baştan sona sorunlu olduğunu ama en kötüsünün sondaki ünlem işareti olduğunu düşünüyordu. Tepesi iyice atmış bir halde, avaz avaz bağırarak Cato’yu aradı, o da tekrar pazarlama çalışanlarını aradı, neler olup bittiğini anlayıp döneceklerdi, bu da bir iki günü aldı. Nina’nın öfkesi azalmış oldu, Cato çok özür diledi ve metni işe yeni girmiş, *kendini ispatlamaya çalışan* birinin yazdığını söyledi ve ne yazık ki on beş bin katalogu toplatmak söz konusu olamazdı, yeni çıkacak yayınları işaret eden bir tür asadan başka bir şey olmayan *bu metinleri zaten kimse okumaz, ciddiye almazdı, okuyanlar da Nina’nın Boğaziçi adında bir şeyler yazdığını anlayacaktı, hepsi buydu, kötü bir şey olmamıştı yani.*

Bunlar Nisan’da oldu, yaz boyunca Nina bu berbat katalog metniyle arasını düzeltmeye uğraşsa da başarılı olamadı. Şimdi eylülde, hava hâlâ sıcak olsa da yakında sonbahar gelecekti, Nina’nın penceresinden görünen elma ağacı kışa lezzetli mahsuller verecekti.

Divanda oturan Nina telefonun diğer ucunda Cato’nun tereddüt ettiğini duydu.

“Şimdilik pek fazla eleştiri çıkmadı Nina.”

“Öyle mi?”